

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie P. G.

skazanego z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.,

o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2016 r.,

kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu
Apelacyjnego z dnia 5 listopada 2013 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 1 marca 2013 r., sygn. akt III (...),

p o s t a n o w i ł

**stwierdzić, że brak jest podstaw do wznowienia z urzędu
postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego z dnia 5 listopada 2013 r., sygn. akt II AKa (...).**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 1 marca 2013 r., sygn. akt III (...), oskarżony P. G. uznany został za winnego popełnienia przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu wartości jednej stawki w kwocie 50 zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej od powyższego orzeczenia między innymi przez obrońcę P. G., Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 r. [II AKa (...)] zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:

1. z opisu czynu przypisanego w pkt 1 między innymi P. G. wyeliminował, iż „wytwarzali znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości około 4100 gramów” i ustalił, że wytwarzali substancję psychotropową w postaci amfetaminy;
2. czyn przypisany P. G. w pkt 1 zakwalifikował jako przestępstwo z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
3. za podstawę wymiaru kary przyjął art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i P. G. wymierzył karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu na rozprawie kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego P. G. od wyżej przedstawionego wyroku Sądu Apelacyjnego, postanowieniem z dnia 11 września 2014 r. [III KK (...)] oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

W dniu 24 sierpnia 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego P. G., w którym na podstawie art. 540 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 542 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zwrócił się o:

1. wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 listopada 2013 r. w sprawie II AKa (...);
2. uchylenie powyższego wyroku;
3. przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu;
4. zwolnienie skazanego P. G. z obowiązku uiszczenia opłaty od niniejszego wniosku na podstawie art. 623 k.p.k.

Zdaniem obrońcy „orzeczenie Sądu Apelacyjnego zostało wydane w sytuacji, gdy w sprawie orzekał nieprawidłowo delegowany sędzia, co skutkowało powstaniem uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i koniecznością wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 1 i 3 k.p.k.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania z powodu uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., możliwe jest wyłącznie z urzędu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia

24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 5, poz. 48). Z tych względów strona – nie dysponując w tym zakresie własnym wnioskiem o wznowienie postępowania – może, w oparciu o treść art. 9 § 2 k.p.k., zasygnalizować organowi procesowemu potrzebę podjęcia czynności z urzędu.

Tak właśnie, jako inicjatywę opartą o treść art. 9 § 2 k.p.k., Sąd Najwyższy potraktował „wniosek” obrońcy skazanego P. G.

Bezwzględne przyczyny odwoławcze stanowią katalog zamknięty, dlatego niedopuszczalna jest ich rozszerzająca interpretacja.

Przez nienależytą obsadę sądu zgodnie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. należy rozumieć orzekanie w składzie nieprzewidzianym dla danej sprawy lub sytuację, gdy w składzie orzeka więcej niż określona liczba sędziów z innego sądu.

Sąd Apelacyjny w sprawie przeciwko P. G. [II AKa (...)] orzekał w dniu 5 listopada 2013 r. w składzie dwóch sędziów Sądu Apelacyjnego oraz sędziego Sądu Okręgowego w G. delegowanego do orzekania w Sądzie Apelacyjnym na podstawie art. 77 § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej u.s.p.), po uprzednim uzyskaniu zgody Kolegium Sądu Apelacyjnego – przez Prezesa Sądu Apelacyjnego.

Jak wynika z kopii listy obecności na posiedzeniu Kolegium Sądu Apelacyjnego w dniu 9 października 2013 r., kopii wyciągu z protokołu posiedzenia Kolegium, oraz kopii Uchwały Nr [...] Kolegium z tego dnia, w posiedzeniu Kolegium brało udział 6 osób, w tym Prezes Sądu Apelacyjnego, a Kolegium na podstawie art. 77 § 9 u.s.p. jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało wniosek Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego i wyraziło zgodę na delegowanie sędziego Sądu Okręgowego L. M. do orzekania w dniu 5 listopada 2013 r. w Sądzie Apelacyjnym.

Stosownie do treści art. 28 § 4 u.s.p. uchwały kolegium zapadają większością głosów. Prezes sądu nie bierze udziału w podejmowaniu uchwały w przypadku wyrażenia przez kolegium opinii w sprawach, w których decyzje należą do jego kompetencji.

Wniosek obrońcy, że z kopii wyciągu z protokołu posiedzenia Kolegium Sądu Apelacyjnego w dniu 9 października wynika, że wśród jednogłośnie opiniujących wniosek o delegowaniu między innymi sędziego Sądu Okręgowego w

G. L. M. brała udział Prezes Sądu Apelacyjnego budzi wątpliwości. Lista obecności i treść wyciągu z protokołu nie dowodzą wprost, że w głosowaniu brała udział ta sama ilość osób, która widnieje na tej liście. Jednakże Sąd Najwyższy odstąpił od dalszego sprawdzania tej kwestii, uznając że nawet gdyby omyłkowo Prezes Sądu Apelacyjnego wzięła udział w podjęciu uchwały o pozytywnym zaopiniowaniu i wyrażeniu zgody na delegowanie sędziego L. M., to fakt ten nie spowodowałby nieważności omawianej uchwały. Podejmowane w trybie art. 28 § 4 u.s.p. uchwały zapadają większością głosów i to miało miejsce w trakcie głosowania. W konsekwencji, ewentualny udział w głosowaniu Prezesa Sądu Apelacyjnego nie mógł mieć wpływu na treść uchwały nr [...] Kolegium Sądu Apelacyjnego.

Podsumowując delegowanie sędziego Sądu Okręgowego w G. do orzekania w dniu 5 listopada 2013 r. w Sadzie Apelacyjnym było zgodne z prawem, a Sąd ten w sprawie II AKa (...) był należycie obsadzony.

W nawiązaniu do następnego zastrzeżenia obrońcy, Sąd Najwyższy stwierdza, że w rozpoznawanej sprawie w Sądzie Okręgowym w B. orzekł prawidłowo delegowany, na podstawie art. 77 § 1 pkt 1 u.s.p. przez Ministra Sprawiedliwości, sędzia Sądu Rejonowego w B. N. Delegacje obejmowały okres od 1 lipca 2011 r. do 30 czerwca 2013 r.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

r.g.